

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżące dążą do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim nakłada ono cło antydumpingowe na towary wywożone przez skarżące do Unii Europejskiej. Podstawą skargi są:

- naruszenie art. 2 ust. 7 lit. b) i art. 9 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem („rozporządzenie podstawowe”), art. VI GATT oraz zasad niedyskryminacji, *nemo auditur* i ochrony uzasadnionych oczekiwań w związku z odmową indywidualnego zbadania przez instytucje wspólnotowe wniosku o traktowanie na zasadach rynkowych („MET”) i indywidualne traktowanie („IT”);
- naruszenie art. 18 i art. 20 rozporządzenia podstawowego oraz naruszenie prawa skarżących do obrony w związku z nie udzieleniem informacji skarżącym przez instytucje wspólnotowe o sposobie rozpatrzenia wniosków o MET i IT;
- oczywisty błąd w ocenie oraz naruszenie art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego w związku z oceną pozycji wspólnotowych producentów popierających dochodzenie, art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do definicji produktu, art. 17 rozporządzenia podstawowego i art. 253 WE jeśli chodzi o wybór wzorca eksportujących producentów, art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego i art. 253 WE w odniesieniu do ustalenia szkody, art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do ustalenia związku przyczynowego między dumpingowym przywozem i szkodą oraz w końcu, art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego przy obliczaniu poziomu eliminującego szkodę.

Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2006 r. — Hiszpania przeciwko Komisji

(Sprawa T-402/06)

(2007/C 42/62)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: C. Mereu i K. Van Maldegem, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 5105 z dnia 20 października 2006 r. zmniejszającej wymiar pomocy przyznanej z Funduszu Spójności na rzecz ośmiu

projektów realizowanych na terytorium regionu autonomicznego Katalonii;

- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy decyzji Komisji C(2006) 5105 z dnia 20 października 2006 r. zmniejszającej wymiar pomocy przyznanej z Funduszu Spójności na rzecz ośmiu projektów realizowanych na terytorium regionu autonomicznego Katalonii (zwanej dalej „sporną decyzją”), w szczególności:

- Nr 2001.ES.16.C.PE.058 (projekt rozszerzenia oczyszczania biologicznego w oczyszczalni ścieków w Besos)
- Nr 2003.ES.16.C.PE.005 (projekt urządzeń do odprowadzania ścieków komunalnych z małych aglomeracji miejskich w Katalonii)
- Nr 2001.ES.16.C.PE.054 (projekt oczyszczalni osadu i ponownego wykorzystywania ścieków komunalnych w Katalonii)
- Nr 2000.ES.16.C.PE.112 (projekt uzdatniania i oczyszczania wód w dorzeczu Ebro: Monzón, Caspe i dorzeczcy rzek leżących w Katalonii)
- Nr 2002.ES.16.C.PE.006 (projekt zakładu odsalania wody morskiej w ujściu Tordery)
- Nr 2001.ES.16.C.PE.055 (projekt budowy i modernizacji urządzeń do przetwarzania stałych odpadów komunalnych w Katalonii)
- Nr 2001.ES.16.C.PE.057 (projekt zakładu przetwarzania odpadów komunalnych w okręgach Urgell, Pallars Jussà i Conca de Barberà)
- Nr 2002.ES.16.C.PE.041 (projekt stworzenia i modernizacji sieci urządzeń służących do przetwarzania odpadów komunalnych w Katalonii).

Sporną decyzją strona pozwana dokonała korekty o 2 % pomocy Wspólnoty (85 %) przyznanej na projekt 2001.ES.16.C.PE.058, ponieważ przedsiębiorstwo zarządzające przedstawiło wydatki niepodlegające kwalifikacji.

W odniesieniu do pozostałych projektów Komisja, mając na uwadze zastosowanie systemu „cen średnich” oraz kryterium w postaci „doświadczenia z wcześniejszych prac”, podjęła decyzję o zastosowaniu korekty finansowej do 100 % różnicy Wspólnoty w zakresie pomocy Wspólnoty pomiędzy wybranymi ofertami a przeliczonymi w odniesieniu do indywidualnych umów.

Na poparcie swych żądań państwo wnoszące skargę powołuje przede wszystkim błędną interpretację art. 30 ust. 1 dyrektywy 93/37/EWG⁽¹⁾ oraz art. 36 ust. 1 i 2 dyrektywy 92/50/EWG⁽²⁾, ponieważ sporna decyzja rozstrzyga, że zastosowanie systemu cen średnich w analizie „oferty najkorzystniejszej ekonomicznie” w odniesieniu do wybranych projektów narusza zasadę równego traktowania, dyskryminując niskie oferty w stosunku do ofert droższych.

Ponadto strona skarżąca powołuje się na naruszenie art. 8 ust. 2 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1164/94⁽³⁾ z uwagi na naruszenie zasad proporcjonalności i dobrej administracji.

W szczególności, w odniesieniu do projektu oczyszczalni w Besos strona skarżąca powołuje się na naruszenie art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1386/2002⁽⁴⁾ z uwagi na fakt, iż nie miały miejsca rzeczywiste nieprawidłowości, lub też ewentualnie ze względu na wyrażoną w tym akcie zasadę subsydiarności.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotycząca koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane (Dz.U. 1993 L 199, str. 115).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnosząca się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (Dz.U. 1992 L 209, str. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1164/1994 z dnia 16 maja 1994 r. ustanawiające Fundusz Spójności (Dz.U. 1994 L 130, str. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 1386/2002 z dnia 29 lipca 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1164/94 w zakresie systemów zarządzania i kontroli pomocy przyznanej z Funduszu Spójności i procedury dokonywania korekt finansowych (Dz.U. L 201, str. 5).

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2006 r. — Belgia przeciwko Komisji

(Sprawa T-403/06)

(2007/C 42/63)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Belgii (przedstawiciele: L. Van den Broeck, pełnomocnik oraz J. Meyers, avocat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie zaskarżonej decyzji na podstawie art. 230 WE;
- obciążenie Komisji (Eurostat) kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze niniejszej skargi skarżący wnosi o uchylenie decyzji Komisji zawartej w piśmie Urzędu statystycznego Wspólnot Europejskich (Eurostat) z dnia 18 października 2006 r., o zmianie danych dotyczących deficytu sektora publicznego i długu publicznego Belgii w 2005 r. oraz o opublikowaniu tak zmierzonych danych, zgodnie z art. 8h ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 3605/93 z dnia 22 listopada 1993 r. w sprawie

stosowania Protokołu w sprawie procedury dla nadmiernego deficytu załączonego do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską⁽¹⁾, ze zmianami. Skarżący kwestionuje dwie zmiany wprowadzone przez Komisję, a mianowicie zaklasyfikowanie Fonds de l'infrastructure ferroviaire (funduszu infrastruktury kolejowej, zwanego dalej „FIF”) do sektora administracji publicznej zamiast do sektora spółek niefinansowych w związku ze stosowaniem europejskiego systemu rachunków narodowych 1995 (SEC 95)⁽²⁾ oraz zarejestrowanie transferu kapitału w wysokości 7 400 milionów euro w związku z przejściem przez państwo (FIF) w 2005 r. długów Société nationale des Chemins de fer belges (SNCB).

Na poparcie skargi o uchylenie decyzji skarżący podnosi następujące zarzuty.

W odniesieniu do zaklasyfikowania FIF do sektora administracji publicznej skarżący podnosi naruszenie art. 8h ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 3605/93 oraz pkt 2.12, 3.19 i 3.27-3.37 SEC 95. Skarżący twierdzi, że FIF powinien zostać zaklasyfikowany jako „jednostka instytucjonalna” w rozumieniu pkt 2.12 SEC 95 oraz jako „producent rynkowy” zgodnie z kryteriami określonymi w pkt 3.19 i 3.27-3.37 SEC 95, i jako taki powinien zostać zaklasyfikowany poza sektorem administracji publicznej. Skarżący podnosi również, że w zaskarżonej decyzji błędnie uznano, że FIF nie spełniał tych dwóch warunków w 2005 r.

Pomocniczo, w odniesieniu do transferu kapitału w wysokości 7 400 milionów euro przez państwo belgijskie na rzecz SNCB w związku z przejściem przez FIF w 2005 r. długów tej spółki skarżący podnosi trzy zarzuty. Pierwszy dotyczy naruszenia art. 8h ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 3605/93 oraz pkt 1.33, 1.44 (c), 4.165(f) i 6.30 SEC 95. Skarżący utrzymuje, że przypisanie rzeczowego długu FIF nie wynikało z „transakcji” w rozumieniu pkt 1.33 SEC 95 lecz „zmiany w strukturze” w rozumieniu pkt 1.44(c) i 6.30 SEC 95. Pomocniczo skarżący wskazuje, że nawet jeśli przypisanie długu FIF powinno być rozpatrywane jako „transakcja” w rozumieniu pkt 1.33 SEC 95 to nie wiązałoby się ono z transferem kapitału w rozumieniu pkt 4.165 (f) SEC 95. Drugi zarzut podniesiony w związku z zarejestrowaniem transferu kapitału w wysokości 7 400 milionów euro między państwem belgijskim a SNCB oparty jest na naruszeniu art. 253 WE, ponieważ, według skarżącego, Komisja nie dokonała w sposób wystarczający uzasadnienia zaskarżonej decyzji w tym zakresie. Ponadto skarżący twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, bowiem odbiega ona od opinii Komisji (Eurostat) zawartej w piśmie z dnia 13 sierpnia 2004 r., w której ekspert Komisji zaaprobował analizę przedstawioną przez skarżącego w niniejszej sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 332, str. 7.

⁽²⁾ Zatwierdzonego przez rozporządzenie Rady (WE) nr 2223/96 z dnia 25 czerwca 1996 r. w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych we Wspólnocie Dz.U. L 310, str. 1.